Fröken Agnes

Fröken Agnes uti dystra drömmar går,
i nattens tystnad ingen ro hon får.
Fastän fin är rummet och i siden klädd,
hennes sömn dock flyr ifrån en spetsprydd bädd.

Uti nobla kretsar, uppå bal och fest
stackars Agnes måste vara med som gäst.
Hon spelar, dansar fastän ingen ser
att hjärtat lider när som munnen ler.

Skannat av Svenskt visarkiv (Statens musikverk)
Se Vis- och låtregistret: http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:statensmusikverk-6340

O, grymma öde, varför blev jag född?
I kvalfylld längtan är min tid förödd.
Varför blev jag till dessa salar förd,
som ju endast vittna o m flärd och börd.

Rikedom och ära jag ej prisa kan;
varför blev jag ej fattig född som han?
Att vara glad och fattig, vilken härlig lott,
emot att rik och fridlös bo i gyllne slott.

Torparsonen Gustav jag ej glömma kan,
fast sex år förflutit sedan han försvann.
Ej ett ord till avsked han sin Agnes gav,
ej en rad han skrivit, har han fått sin grav?

Eller har han glömt sin lilla flicka, som
till hemligt möte med sin Gustav kom?
Eller har han stupat i en strid så het
emot nöd och armod; o, vem vet, vem vet!

Så hon suckar, klagar ensam på sitt rum,
när som hennes fader in till henne kom.
"Min kära dotter nu din fader glär,
och i nästa vecka uti brudstol trär.

Greve Reinhold önskar knyta kärleksband,
han hos mig anhållit om din väna hand.
Han är rik och mäktig, bildad och förnäm,
och han bliver säkert dig en värdig vän."

Skannat av Svenskt visarkiv (Statens musikverk)
Se Vis- och låtregistret: http://um.kb.se/resolve?um=um:nbn:se:statensmusikverk-6340

Hon svimmar först, men fattar sedan mod:
"Visst är väl ni för mig en fader god.
Men ack, förlåt, jag mig ej gifta vill
och aldrig höra greve Reinhold till."

"Bortskämda barn!" utropar fadern vred.
"Skall du ej som andra följa tidens sed?
Det är ej för snart din frökentid tar slut,
det är din plikt att lyda förutan prut."

"Min plikt det är att lyda hjärtats röst,
en annan vän jag bär uti mitt bröst.
För honom glad jag uti döden går,
min vän han varit sen min barndomsår.

De kval hon led i nattens ensamhet,
den strid hon stred, hon endast själv det vet,
och förrninnan solen bådar morgonstund,
står hon klädd och färdig i sin faders rum.

"Min käre fader, tack, och nu farväl!
Förlåt, att jag ej binda kan min själ!
Förlåt, den sorg, som jag nu vållar er!
Förlåt, vi skola inte träffas mer!

Farväl mitt hem, min kära stolta borg,
vars murar endast gömma kval och sorg!
Farväl I salar och du höga lind,
jag hälsning sänder er med himlens vind."

Så vandrar Agnes sakta vägen fram,
då plötsligt möter hon en gammal man.
Han spörjer Agnes vart hon ämnar gå:
"Söker du din Gustaf än att återfå?"

Skannat av Svenskt visarkiv (Statens musikverk)
Se Vis- och låtregistret: http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:statensmusikverk-6340

”Ja”, svarar Agnes med en röst så svag,
”Gustav vill jag söka till min sista dag,
tills jag honom finner och vila får
i hans ljuva famn liksom i unga år.”

Nu den gamle fattar hennes vita hand:
”Stackars flicka, livet det är hårt ibland!
Följ mig, jag tror jag dig kan visa än,
var han befinner sig, din trogne vän.

Din far är greve men så hård, o, ve,
han ville ej din käre Gustav se.
Han sade: ’Du skall Agnes överge,
annars bliver jag din mördare.’

Men Gustav gav då honom lugnt sitt svar:
’Er dotter alltid högt jag älskat har;
och någon annan jag ej äga vill
jag Agnes vill för evigt höra till’.

Sin dolk då greven stack i Gustavs bröst,
härunder kullen vilar han — din tröst.”
Då svimmar Agnes, faller likblek ner,
och till sin Gustav nu hon sig beger.

Skannat av Svenskt visarkiv (Statens musikverk)
Se Vis- och låtregistret: http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:statensmusikverk-6340